

[Finansministeren.]

af 13. maj 1911, er på mange punkter ganske utidssvarende, og den kræver ofte — i modsætning til de fleste andre afgiftslove — at den afgiftspligtige, det vil sige dokumentets udsteder, har en ikke ringe indsigt i juridiske begreber og sprogbrug for at kunne stemple dokumentet korrekt. Også for de myndigheder, hvis pligt det er at påse, om et forelagt dokument er rigtigt stemplet, er den gældende lov vanskelig og tidkrævende at arbejde med.

Ud over den forenkling, som ligger i, at de forskellige afgifter slås sammen til én, er der derfor ved forslaget tilstræbt en væsentlig forenkling af de gældende stempelregler, ligesom stempelpligtens område, det vil sige, hvilke dokumenter der er underkastet stempelpligt, er foreslået begrænset dels ved at fastsætte eller forhøje undergrænsen for størrelsen af det vederlag, der medfører stempelpligt, dels ved at ophæve stempelpligten for en lang række specielle dokumenter, der efter de gældende regler skal stemples med faste afgiftsbeløb af en så beskeden størrelse, at de ikke længere kan have nogen fiskal betydning.

Ved bedømmelsen af forslagens provenumæssige virkninger må det tages i betragtning, at et afgiftssystem med afgiftsmærker ikke giver nogen mulighed for at beregne, hvorledes det samlede afgiftsprovenu fordeles sig på de forskellige dokumentarter. Der er imidlertid ikke ved forslaget tilsigtet nogen væsentlig forskydning i forholdet mellem de enkelte dokumentarters andel i den samlede afgiftsbyrde. Derimod er der tilstræbt en generel — for de fleste dokumenter lige stor — nedsættelse af den gældende stempelafgift, som jo siden april 1965 har været forhøjet til det dobbelte af de i stempeloven fra 1929 fastsatte afgifter. Som eksempler kan nævnes, at afgiftssatsen for gældsbreve foreslås nedsat fra 0,4 pct. til 0,3 pct. af pålydende, for lejekontrakter fra 1 pct. til $\frac{3}{4}$ pct. af årslejen og for livsforsikringer fra 0,5 promille til 0,3 promille af forsikringssummen. Også stempelafgiften for skøder og pantebreve er foreslået tilsvarende nedsat (det vil sige med ca. 25 pct.), men da den gældende afgift for tinglysning foreslås afskaffet, er afgiftssatsen for tinglysning lagt til det nedsatte stempel, hvilket bevirker, at skødestemplet er fore-

slået sat til 1 pct., hvor den samlede stempel- og tinglysningsafgift i dag udgør mindst 1,2 pct., og pantebrevsstemplet til $\frac{1}{2}$ pct., hvor afgiften i dag udgør mindst 0,55 pct. Endelig har man i overensstemmelse med udvalget foreslået en væsentlig nedsættelse af stemplet til dokumenter, hvorved fast ejendom overdrages til aktieselskaber, foreninger m. v., således at stemplet inkl. tinglysningsafgiften nedsættes fra 2,4 pct. til 1 pct.

Den samlede stempelafgift er for finansåret 1968-69 budgetteret med 325 mill. kr., medens tinglysningsafgifter og skibsregistreringsafgifter er skønnet at ville indbringe ca. 50 mill. kr. Disse beløb er muligvis lidt for store, da det har vist sig, at provenuet i finansåret 1967-68 har svigtet noget. Det tilsvarende provenu på grundlag af forslagens afgiftssatser skønnes at ville være ca. 300 mill. kr., men da den nye stempelov først skal træde i kraft den 1. april 1969, vil forslaget altså ikke få provenumæssige virkninger allerede for indeværende finansår.

I den gældende stempellov og i et stort antal andre love, navnlig love om statsstøtte under en eller anden form, er der optaget bestemmelser om fritagelse for stempel- og tinglysningsafgift af visse dokumenter, ligesom der i de senere år har været fremsat ønsker fra mange forskellige sider om indførelse af nye særbegunstigelser på dette afgiftsområde. Stempelovsudvalget har imidlertid ytret betænkeligheder ved tilstedeværelsen af de mange ofte meget specielle begunstigelserregler, som på grund af deres uoverskuelighed volder betydelige administrative vanskeligheder og medfører, at afgiftsprovenuet angribes i en ikke uvæsentlig grad. Regeringen har — selv om flere af de eksisterende og ønskede begunstigelser hver for sig kan forekomme velbegrundede — måttet tilslutte sig udvalgets indstilling, hvorefter særbegunstigelser på stempelafgiftens område bør begrænses meget væsentligt. Spørgsmålet om de specielle afgiftsfritagelser er nærmere belyst i de indledende bemærkninger til lovforslaget, og jeg skal på dette sted indskrænke mig til at omtale to af de henstillinger om afgiftsfritagelse, som har været behandlet her i tinget inden for det seneste år.

Det drejer sig for det første om den un-